

En l'àmbit de les recerques interessades en esbrinar els funcionaments diferencials relacionats amb el sexe, s'ha subratllat la superioritat verbal de les noies, en tant que els nois tindrien més desenvolupades les habilitats relatives a la percepció visual i espacial. Aquesta habilitat cognitiva-lingüística de les nenes es faria extensiva, més endavant, al conjunt del seu comportament social, manifestant-se en estils cognitius específics i en l'expressió de llur comportament lingüístic.

La sociolingüista nordamericana Deborah Tannen postula l'existència de dos "generelectes" o estils discursius, que estarien culturalment relacionats amb els gèneres femení i masculí. L'estil discursiu masculí –tant si l'utilitza un home com una dona- expressa una relació amb un món jerarquitzat, dins del qual es busca ascendir, i una defensa enfront del grup d'iguals. La seva lògica es basa en la preservació de la independència personal. Davant dels conflictes, s'apel·la amb freqüència a la confrontació directa. En relació a l'estil discursiu femení –sigui adoptat per

una dona o per un home-, el món és vist com una xarxa d'interrelacions en la qual la persona està immersa. La seva finalitat és establir lligams interpersonals. El que més es valora són les connexions. En cas de conflicte, es recorre a la conciliació o a la dissimulació. La qüestió fonamental, però, no rauria tant en la diferència en la parla entre homes i dones com en la significació social que se'ls atorga. Els estudis realitzats al respecte han mostrat que els estils masculins i femenins de comunicació no gaudeixen de la mateixa consideració social.

A l'àmbit educatiu, l'estil que s'adopta és el masculí, ja que està considerat com el més apropiat a la ciència i a la raó, i, en conseqüència, s'infravalora l'altre estil, el femení, deslegitimant-se alhora les seves usuàries. D'aquesta manera, es tendeix a reforçar la desigualtat entre els gèneres en les seves pràctiques discursives.

La investigadora Jennifer Coates ha posat de relleu que el concepte de comunicació és diferent per a dones i per a homes. Les investigacions que va dur a terme en l'àmbit laboral indiquen que el llenguatge que utilitzen les dones està caracteritzat per un esforç per tenir en compte perspectives diverses, per la recerca d'identificació amb d'altres dones i pel desig d'invertir el temps personal en el procés comunicatiu. En estudiar les estratègies comunicatives de les dones en grups d'un mateix sexe, va comprovar la seva tendència a centrar-se en el manteniment de converses, el que ella qualifica com un "discurs cooperatiu", en relació a la competitivitat de les produccions masculines i de l'àmbit públic.

El que es deriva d'aquestes recerques és que els trets que caracteritzen els discursos femenins són aptes i valuosos per a les relacions humanes. Podrien, per tant, esdevenir la base per configurar un nou model de discurs, tant acadèmic com professional, un model que permetés revitalitzar el capital lingüístic que les noies i les dones posseeixen.

Enllaços

- <http://www.ucm.es/info/especulo/numero2/lozano.htm>
- <http://www.unav.es/users/Articulo50.html>
- <http://www.ucm.es/info/especulo/numero5/tannen.htm>
- <http://www.uji.es/bin/publ/edicions/jfi7/hablando.pdf>
- <http://www.ibo.org/es/ibworld/jan09/language.cfm>
- <http://books.google.es/books?id=FOCEreiWZxEC&pg=PA115&lpg=PA115>
- <http://books.google.es/books?id=E9ic-OPID0gC&pg=PT64>